

Roca torna com a can

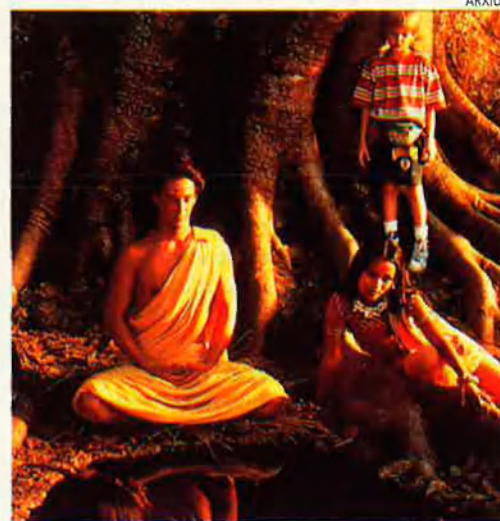
"El tam-tam torna a dir que el candidat de CiU a l'alcaldia de Barcelona seria el mateix Miquel Roca. (...) Per ser com són les coses eternes de la política, això només vol dir que avui per avui Roca encapçalaria la candidatura i no vol dir que demà les coses segueixin exactament així."

Miquel Roca.

Dilluns, 14. El tam-tam torna a dir –"de bona font", "si vols no t'ho creguis"– que el candidat de CiU a l'alcaldia de Barcelona seria el mateix Miquel Roca. Algú ha fet córrer la veu i la notícia comença a propagar-se a l'hora de dinar, entre malvolències i escepticismes. Per ser com són les coses eternes de la política, això només vol dir que avui per avui Roca encapçalaria la candidatura i no vol dir que demà les coses segueixin exactament així. "Roca ja ha vist que no serà ministre i veu que podria guanyar ben bé a Maragall", diuen els entesos, demanant un cafè descafeïnat. Després la qüestió de Roca passa a segon terme perquè hi ha sobre la taula el dilema de Pasqual Maragall a l'hora de decidir la candidatura socialista a la Generalitat. En poc temps queda en reserva el tema Maragall i tothom parla dels pros i contres de l'operació reformista, la hipòtesi postelectoral de l'entesa municipal PP-CiU després de l'harmonia Roca-PSOE i el secret de com agafà cos la candidatura de Cullerell, amb un Roca mefistofèlic. Sona el tam-tam de punta a punta de la selva política, amb un vaivé meravellós de trucades telefòniques, d'indiscrecions i turbulències.

Dimarts, 15. Fem una copa al bar de l'Hotel Colón, abans de sopar. Un subjecte jove es lleva les sabates i posa els peus sobre la butaca. Parla anglès amb entonació que sembla escandinava. Es treu els mitjons i es posa en la posició de cames doblegades, com un petit Buda meditatiu. Sembla que la infracció passi desapercibuda entre les converses en

'Petit Buda'.

veu discreta, la formalitat justa de l'hora i del lloc, però dibuixar-li bigoti a la *Gioconda* és poca cosa comparat amb la indignitat d'aquells peus a la vista, les sabates i mitjons per terra, la mirada desafiadora del Buda nòrdic. Ens hem acostumat al tuteig ecumènic i als taxistes que no diuen bon dia, però potser hi hauria d'haver una norma contra la gent que ens posa els peus descalços davant del nas quan bevem un *gin-tonic* al bar de l'Hotel Colón. Com a antípoda de la sensibilitat, hi ha la notícia del tribunal suec que fa pagar una bona multa al lladre que va traumatitzar el lloro de la casa on havia anat a robar. Des d'aleshores, el lloro esporuguit no ha volgut estar sol mai més. Com que l'amo del lloro ara l'ha de deixar a casa d'algun amic, la multa és per pagar els costos de transport com si fossin danys i perjudicis. Entre la Suècia socialdemòcrata d'Olof Palme i la Suècia conservadora de Carl Bildt sembla que manin el Buda de l'Hotel Colón i els jutges protectors de la indemnitat psíquica dels lloros.

Dimecres, 16. La setmana passada em va fallar la memòria, posant el rostre de David Niven a la figura que era d'Alec Guinness al film *El pont sobre el riu Kwai*. Espero que em posin de penitència veure una vegada més Guinness fent de Smiley a la sèrie sobre les novel·les de Le Carré i *La volta al món en vuitanta dies*, amb Niven fent de Phileas Fogg. Si totes les penitències fossin com aquesta, l'equilibri entre el vici i la virtut acabaria molt malament. De fet, les penitències ja no són com eren i el Congrés Nacional

idat a l'alcaldia de Barcelona

'La volta al món en vuitanta dies'.

Africà ha perdonat Winnie Mandela i la posa al bell mig de la campanya electoral.

Dijous, 17. El diputat d'Izquierda Unida Antonio Romero vol fer arribar una carta al president Clinton demanant-li informació sobre els dos hotels de luxe de Marbella que estan en suspensió de pagaments i, com que tenen crèdits de bancs nord-americans, van ser intervinguts pel Fons de la Reserva Federal. Ja podem veure Clinton responnent de seguida, encara que l'"afer Whitewater" de moment hagi generat tres dimissions importants i un suïcidi. La previsible paràlització de la presidència Clinton a causa del Whitewater no és una bona notícia per als aliats dels Estats Units, precisament quan començaven a entendre les idiosincràsies de la nova administració, massa sovint representada per les ambigüitats reiteratives del secretari d'estat, Warren Christopher, l'home amb rostre de pergamí i solapes de campió de billar.

Divendres, 18. Veure l'exposició antològica d'Olga Sakharoff és retornar a un oasi de la memòria, un temps perdut que retrobam —la Pedrera, Fundació Caixa de Catalunya— al jardins del Putxet, entre els amics de "La Colla", entre flors i paisatges, rostres d'una època que no confonia la intel·ligència amb el deliri. Curiosament, l'antologia d'Olga Sakharoff coincideix amb l'exposició d'Otto Lloyd, el seu marit, al Gran Hotel de Palma. Junyó —amb un retrat seu ben present a la Pedrera— deia que quan mirava els quadres d'Olga Sakharoff no sabia realment si era en

Otto Lloyd, per Olga Sakharoff.

una exposició de pintura, en un recital de poesia o en una sessió de música de cambra. Passava pel costat l'estrèpit dissolvent de les avantguardes. A la Pedrera, un públic atent i complagut somriu davant els quadres hospitalaris i modulats d'Olga Sakharoff, com si agraís més que mai una mica de bellesa enmig de la bandarrereria i el caos. **Valentí Puig**